

Въ 1857, септемвр., като ся научихме въ Самоковъ, че е дошелъ пок. дедо Денкоглу заедно съ пок. Сав. Филаретова, дойдохме я, сынъ ми и пок. Станиславъ Д. Доспейскій, за да ся видиме и опознаеме съ ни^х. Като пресѣдохме нѣколко дни и тръгна за Русіѣ, придружихме го до Вратцѣ и отъ тамъ го испратихме за въ Видинъ. На връщаніе-то ми оставихъ сына си да ся учи, а я отидохъ въ Едрене да си приберѣ партушинѣ-тѣ и заплатѣ-тѣ за двѣ год. Пакъ отъ тамо ся упрявихъ за Копривщ., гдѣто и фамилиѣ-тѣ ми отъ Вратцѣ испратихъ, и учителствувахъ третій пѣтъ цѣлѣ годинѣ за 7250 гроша.

Въ 1858, октовр. 26, въ Панагюрище съсъ заплатѣ седмъ хыл. и петст. (№ 7500) гроша и отъ тогава до 1861 стояхъ празденъ, че ся давосвахъ съ пок. попъ Димитрій попъ Янакіева и съ сына му Николая у Нишъ за чешмѣ, коя-то быде причина, та изгуби^х почти всичко-то си имѣніе съ стараніе-то на самок. чорбаджіи (на кои-то съмъ най много заслужилъ въ пребываніе-то ми тамо, наипаче въ 1854/5 лѣто, кога-то ги владыка Дели Матѣеи гонеше, за кои-то съмъ писвалъ и денѣж и ношѣж до централно-то въ Ц/гра^д правителство и патрикинѣ-тѣ), что-то ся принудихъ да прибѣгнѣ тува да живѣѣ пакъ. И така, както що оставихъ аладжаци-тѣ си неприбраны, така също и бащино-то си и zostало у брата ми имущество, кое-то слѣдъ двѣ год. по дохажданіе-то ми по наущенію нихну препродава се бащиното ми иманіе на Иванча Мишева и завождатъ брата ми да каже на правителство-то, че освѣнъ на мене що сѣ дрехы-тѣ, каланъ кусуро съмъ продалъ на тоя човекъ и съмъ си зелъ пары-тѣ до парѣ. Такыва услуги ми ся воздаватъ отъ мои-тѣ съотечественници. Въ таѣжъ сущѣ-тѣ годинѣ изново ся започна гоненіе-то на грѣцкія владыка Дели Матѣея, кой-то заедно съ граждана и епархіоте стареше ся да заточи чорбаджіи-тѣ, но не сполучи, и отиде вмѣсто нихъ той на заточеніе въ Чяушъ монастырь въ Солунъ, отъ гдѣ-то бѣше избѣгнѣлъ.

Въ 1861, апрѣл., като ся преселихъ съ домочадіе-то си, сполете мя и тука бѣда-та: зашто-то презъ іуни, като дохождаше покойный Доротеѣ отъ патриканскѣ странѣ за софійскій митрополитъ и го не приемахъ граждане-те, правителство-то затвори 15—16 души и потражи и мене съ десетина заплѣта съ наименованіе на даскале-те даскалъ Самоковецъ да мя затвори или да мя изгони отъ тува. Но и я съ г-нъ Ватко-те ся скрыхме у комшии-те, та ся избавихме. Послѣ, като дойде, повыка ме да ся повидиме, че бехъ и него училъ въ Коп., както и г-на Н. Герова. И я отидохъ и му цѣлунахъ рукѣ-тѣ; но граждане-те щехъ да мя возмездятъ съ дървенъ Господъ, ако да не бехъ поискалъ прочкѣ и обещалъ да не идѣ веке при Нѣгѣво Пр. Наскоро ся промѣни Хасанъ Тахсенъ паша и на негово мѣсто дойде Ахмедъ Расимъ паша, при кого-то толко много бехъ оклеветенъ отъ самоковци-тѣ, что-то дерзнѣ да мя бастеше ненадѣйно кѣщѣ-тѣ и да ми растражи по книги-тѣ, въ кои-то найде пѣснь такава печатанѣ: Българія ся оплакува на Россіѣ и Сербіѣ за освобожденіе. И като зе пѣлнѣ бохѣ съ рукописе и ги запрати въ конака, нищо друго не направи, освѣнъ що останѣхъ рукописе-тѣ ми тамо и до днесъ, и ся изгубихъ, и що сѣ посочи на пок. Филаретова, кога-то ся завърна отъ Россіѣ и отиваше за въ Ц/гра^д, като му